

Karl XIII.

1700-1829: 25 T 6 d Br. Karl XIII konung af Sverige

National Library
of Sweden

KARL XIII

Hist.
N:o
CXXIII
(67)

N:o 91.

GRANSKAREN.

1760-1829

Stockholm den 9 November 1821.

Fredag.

CARL XIII.

Att rädda undan glömskan förtjenta Mäns minne, och tilldela dem den gård af högaktning och tacksamhet, de af efterkommande förtjent; är egentligen Historiens åliggande, och af någon annan än henne få de icke heller den rätta stämpel, deras karakter tillkommer. Men hennes dom, likasom ofta människornas, kommer sent, och behöfver, lika som deras, ofta genomgå flera instanser af tidevarf och generationer, för att blifva grundelig och stadfast. Huru mången stor, öfvervägande förtjenst har icke, misskänd af samtid och närmaste efterkommande, först efter mansåldrars, till och med seklers förlopp, blifvit rättvisligen värderad? Huru mången djerf och tilltagsen äfventyrare har icke, i skygd af mäktiga partier och samtids smicker, gått ur tiden med låfsånger och äreminnen, som först i en aflägsen eftertid Historien lyckats att vederlägga?

Man har förebrått vår Nation, kanske någon gång med rättvisa, att alltför hastigt taga intryck och att lika hastigt glömma de föremål, som intresserat henne. Man har t. ex. sett bragder och företag, som skolat hedra Roms och Greklands vackraste tidevarf, förtjusa i ögonblicket: och efter ett år eller par, ibland till och med förr, allt som verkningarne af företagen varit kännbara, har man trots sig finna Allmäheten med liknöjdhet betrakta dem, som hon i de viktigare ögonblicken varit färdig att tillbedja. Denna lätthet att förgäta eller missakta förtjenster och valgeringar, uppväges illa af en motsvarande fallenhet att glömma dåliga eller brottsliga handlingar: att efter någon tids förlopp med aktning och välvilja bemöta personer, som förut genom lastfulla elles olagliga tiltag varit föremål för allmän afsky och vedervilja: att hylla dem, som man

förtjenster eller egnr anspråk uppstigit till lycka och äreställen. — Temligen säkert är det åtminstone, att i Sverige en stor mängd förtjenster och talanger lefvat, gagnat och försvunnit, till en stor del obemärkta under deras verknings-tid och största delen alldeles förgärna, då densamma upphört. Det har mera än en gång händt, att utländningen måst lära oss känna och värdera de Män, som gjort vårt Land heder; och ehuru antalet både af nyttiga, märkvärdiga och stora Män i Sverige säkerligen, i förhållandet till vår folkmängd, uppvägt, om icke öfverstigit deras jemlikar i andra Länder, lära de af våra landsmän vara få, hvilka i deras minnen förvara någon särdeles lång eller fullständig lista på dessa Medborgare, Snillen, Hjeltar och Statsmän, som gagnat vårt Land och lyst i våra häfder.

Kännedomen af Historiens långsamma domslut öfver utmärkta Män har visst till stor del grundat sättet att genom Minnesvårdar och Åresioder, ibland tidigare, ibland längre tid efter deras bortgång, göra rättvisa åt deras förtjenster och gifva efterlevande en så tillsägandes mera åskådlig påminnelse d.rom. Behovvet att uttrycka deras erkänsla och inför efterverlden sålunda rättfärdiga egna tänke- och handlings-sätt, har äfven flera gånger förmått samtida och närmaste efterlevande, att åt stora förtjenster och älskade minnen helga dylika vördnads- och tacksambets-offer. Dessa bära merendels sanna vittnesbörd om de tiders tänkesätt då de uppkommit; men då det slägte försvunnit, hvars känslor eller passioner alstrat dem, händer ofta, att de af Efterverlden orh Historien jäfvas: åtminstone tärfa de alltid att af dessa justeras och godkännas.

Ett sådant Monument, af den mest utmärkta och lysande beskaffenhet, har af den ovanliga Förtjenst, hvilken äfven på Sveriges Thron icke fruktar att af Förträdarens upplifvade ära fördunklas, i dessa dagar blifvit upprest åt minnet af den Krönte Medborgare, Hvilken ännu för kort tid sedan ledde Fäderneslandets öden och Hvars älskade namn så ofta framlyser i dess tideböcker. Försök om då att, med uppfattande af några hufvuddrag ur Hans märkvärdiga lefnad, göra Honom å nyo påmint för den Allmänhet, som nu betraktar Hans Åresiod, utan att kan hända nog lifligt känna eller erinra sig Föremålet. Försök om att derigenom gifva en förnyad ledning åt deras omdömen, som skulle vilja utförligt tolka Hans lefnads-öden, och tilltro sig att sålunda bestämdt afgöra den för alla Regerande så viktiga frågan: med hvad anspråk och rättigheter Han en dag skall framträda inför Efterverldens och Historiens domstol.

Förträd i ett Sin tids mest utmärkta Hof, der Snillet och Mildheten förde Spiran, der förtjenster och talanger voro hemfödda och der medelmättan eller däligheten aldrig kunde intränga, fann CARL en tidig utveckling af Sin medfödda liflighet, Sitt goda omdöme, Sin starka fatt-

nings- och tanke-förmåga. Tidigt bildades hos Honom denna fina ton, denna säkra takt, detta egna och angenäma sätt att uttrycka Sig både uti skämt och allvar, som i alla tider, äfven i Hans sednaste ålder, gjorde Hans umgänge i hög grad intressant och behagligt. En afgjord fallenhet förläsning, för vetenskapernas och konsternas yrken beredde Honom jemväl snart insigter deruti, som hos Personer af Hans stånd äro ovanliga att finna, och som i tidernas längd, då Han ifrån den starka omväxlingen af Regerings-omsorgerna och verlds-bullret återgick till privat-lifvets enformighet, förskaffade Honom en lika angenäm som för Hans verksamma själ nödvändig sysselsättning.

Huru sällan företer de Prinsars ungdom, hvilka födas nära Thronen, utan grundadt hopp eller säkra anspråk att derpå uppstiga, några föremål värda att af Historien antecknas! Ämnade till en blott prydnad åt Majestätet och ofta sorgfälligt bibehållne vid en af Politiken nödvändig ansedd okunnighet om allmänna ärenden och oskicklighet därför; finner man merendels deras tid delad emellan nöjen, lustbarheter, resor, små intriger och amuretter. Med hvad tillfredsställelse röjer man icke då hos CARL den tidiga förtjenst, som vid 23 års ålder skaffade Honom förtroendet af GUSTAFS djerfva planer, och ännu mera det bedrande uppdraget, att i samråd med Denne, medverka till utförandet af den stora och minnesvärda Regements-förändring, som helt och hållet omskapade Sveriges Politiska existens, lagstifning, inre och yttre förhållanden. Ett sådant förtroende kunde icke af GUSTAF lemnas åt någon annan, än åt den, som var det värd. Ack! Han fick med tiden alltför stora och bedräfliga anledningar att lemna denna Broder ännu viktigare uppdrag och förtroenden, dem CARL lika troget utförde och rättfärdigade.

Säkert skall det undfalla mängden, hvilken svårighet det ligger uti att med värdighet uppfylla den rol, som blef CARLS, ifrån Regements-förändringen till utbrottet af Finska kriget. Men Svenska Folket har mer än något annat vänt sig att med vördnad och uppmärksamhet betrakta de Personer, som utgöra det Kongl. Huset. Ifrån längre tider tillbaka har den Kongl. Familjens merendels inskränkta personal och det värdiga uppförandet hos Dess Medlemmar, allt mer och mer ökat Allmänhetens fordringar af sann förtjenst hos Dem. Och vi anse fördenskull mindre anmärkningsvärdt, att CARL under denna tid med skicklighet, ordning och jemn pålitlighet utförde de militära befäl och befattningar, som voro honom uppdragna, eller att Han äfven i GUSTAFS Hof och i Dess Societé, dit aldrig andra än utmärkta Personer vunno inträde, lyste med talanger, som äro ingenting mindre än vanliga. Deremot tro vi det förtjena stor uppmärksamhet, huru Han under en så lång tiderymd, och särdeles under den tolfåriga ofruktsamheten af GUSTAFS äkteenskap, då Han

kunde anses såsom Thron-arfvinge, utan att vara Kronprins, förstod att bibehålla GUSTAFS vänskap och förtroende, Nationens och Hofvets aktning, samt att Han äfven under denna samma tid, utan att på minsta vis söka inblanda sig i Regeringsärenderna, visste förskaffa sig säker kändedom af dem och utaf Rikets tillstånd, dess behof och resurser: kunskaper, dem Han i sinom tid behöfde och visste att begagna.

Ännu ung, förenade Han Sig med den sköna och älskvärda Prinsessa, som under ett mer än 44-årigt äktenskap af fullkomligen ostörd harmoni, genom alla skiften förlijfvade Hans lefnad, som i många år gaf en ökad glans åt Hofvet och den högre Samhällskretsen, och som slutligen i ålderns dagar blef en huld Moder för Hans undersåter.

Att en Svensk krigare visar mod i faran och tapperhet i striden, är en ganska vanlig sak; men att en Furste, som till 40 års ålder med föga afbrott tillbragt sin tid i ett lysande hof, utan annan praktisk sysselsättning af krigsväsendet, än den som vid ett möte, ett öfningsläger eller en lust-exercis, kan förekomma, på en gång, då fäderneslandets försvar det fordrar, framstår såsom tapper krigare och klok anförare, skall i hvad land som helst väcka förundran, helst då man besinnar, att det vapen, hvaråt Han företrädesvis ägnade sig, fordrar lika djupa kunskaper som vidsträckt erfarenhet, för att med framgång kunna begagnas. Se der likväl hvad CARL gjorde: att kommendera en talrik sjömak, föll Honom icke främmande; och då årstiden hindrade fortsättandet af Hans sjötåg, fann Hans Konungslige Broder, då Denne måste aflägsna Sig ifrån Stridsfältet, för att bevaka Rikets öfriga angelägenheter, uti Honom en lika pålitlig Befälhafvare till lands. — Man har kallat freden i Werelä en ärofull fred; och vi anse icke detta som en blott vanlig höflighets-term, som alltför ofta blifvit missbrukad. Vi tro fullt och fast, att ett fredsslut så borde benämnas, som utan ringaste förlust af länder, eller eftergift af rättigheter och anseende, slutade en fejd, der Sverige ensam brottades emot Ryska makten, och der Anföraren dessutom hade att kämpa emot kabaler och stämplingar, ofta farligare än fiendens vapen. Och hvem nekar, att den lyckliga utgången af detta krig i betydlig mån bör tillskrifvas den orubbliga tillgifvenhet, det mod och den ståndaktighet, CARL ifrån dess början intill dess slut ådagalade?

(Forts. och slut härnäst).

N:o 92 utgifves nästa Tisdag.

STOCKHOLM, tryckt hos FR. B. NESTIUS, 1821.

N:o 92.

GRANSKAREN.

Stockholm den 12 November 1821.

Tisdag.

CARL XIII.

(Fortsättning och slut ifrån N:o 91).

Alltför kort var det lugn, som Weråle-freden skänkte åt CARL och Fäderneslandet. — Den tvedrägtsanda, GUSTAF i Sin ungdom så lyckligt tyglade, hade å nyo upplågat och emot slutet af Hans Regering röjt sig på ett fruktansvärdt sätt. Väl dämpade Han ännu med kraftig och segervänd arm dess synliga utbrott, men förräderiets planer kunde, kanske ville Han icke, utgrunda; och Han föll ett offer för en sammansvärjning som förenade allt hvad fanatismen och otacksamheten äga mäst afskyvärdt. I sin ålders hela styrka föll Han, likasom Hans store Företrädare GUSTAF ADOLPH, CARL X, CARL XI och CARL XII; utan att få skörda frukterna af Sina mödor eller skåda utvecklingen af Sina planer.

Hans sista vilje lemnade CARL i arf, värden om en trettonårig Son och styrelsen af ett söndradt Rike. Men knappt har CARL fattat Statsrodret, förr än Han med säker arm och uppmärksam blick syftar åt den efterlängtade hamnen och, trots klippor och bränningar, trygg och oskadd inlöper deruti. Qväfvande naturens känslor vid hämnde-ropen ifrån en älskad Broders blod, har Han blott till rättessnöre den högre Regentpligten: Folkets väl. Med klokhed och mildt allvar läker Han Statens sår, utrotar tvedrägten och förenar sinnena. — Under den evigt minnesvärda epok, då förtryckets öfvermått och de första vilda utbrotten af den vaknade frihetskänslan dränkte snart sagdt hela Europa i blod och tårar, visste Han att, oakadt inhemska stämplingar och utvärtes hotelser, bibehålla ett djupt lugn och en ostörd fred åt Sitt fädernesland. Han lossade tankefrihetens fjättrar, tyglade vinningslystnaden och penninge-vingleriet, tryggade Svenska flaggans heder och Rikets anseende. Utrustad med en ganska vidsträckt makt, hyllade Han öppet de liberala idéerna; och, likasom hade Han anat hvilken för Sverige ovärderlig skatt mögnade i dess sköte, var Han den förste Regent, som, fri och utan vapnens tvång, erkände Franska Republiken. — Föraktande smädelsens lömska insimulationer om egna afsigter och planer till egna fördelar, kanske mindre svåra att utföra och försvara; följde Han med ostörd gång den bana pligten utstakat, och afbidade blott den timman, GUSTAF bestämt såsom målet för Hans verksamhet, för att nedstiga ifrån den Thron, Han stödt och för-

svarat, och för att i Sin unga Efterträdares händer lemna, en fredad och ansedd Spira. Med tillfredsställelse blickade Han nu tillbaka på den stormiga tidepunkt då Han emottog Regeringsbördan, de pröfvande skiften, hvarunder Han burit, och de fredliga förhållanden, hvarvid Han lemnade henne; och, ädelt oegennyttig tog Han icke af all Sin makt, af all Sin höghet med Sig annat än minnet af hvad Han för Sverige och Sin Efterträdare uträttat. För denne hade Han varit en huld Fader och en trogen Ledare. Lasterna och flärden hade Han sorgfälligt undanröjt ifrån Ynglingens bana: olyckan och förvilleelserna kunde Han icke skingra ifrån Mannens.

Nedstigen ifrån Thronens höjd, återgår CARL med glädje och tillförsigt i kretsen af älskade landsmän, i skötet af den enskilda sammanlefnaden. Så långt Han kan, skiljer Han sig ifrån all gemenskap med de allmänna ärendernas förvaltning, och den representation, Han någon gång är skyldig Sin höga plats i Samhället, är det enda som hos Honom röjer Fursten. Ännu en gång har Han den svåra rol att uppfylla af en Furste närmast Thronen, en rol numera säkert svårare än tillförene, i anseende till de förhållanden, Han nyss frånträdt och den Styrelse Han nu måste lyda, hvilken icke vet att följa Hans efterdöme, mindre att rådfråga Hans erfarenhet. Men CARL har ej glömt att, med uppfyllande af medborgarens pligter, hos Regenten och Nationen bibehålla Furstens anseende. — Sedan en resa till utrikes Länder bättrat hans försvagade helsa och riktat Hans erfarenhet, ser man Honom dela sin tid emellan en noggrann vård af det Militär-Befäl, Han ännu bibehöll, en oafbruten omsorg för det välgörande Samfunds ändamål och inrättningar, som fått ett så utmärkt och ovanskeligt bevis af Hans huldhet, en osparad möda för den Kongliga bonings förskönande, hvars ägande synes blifva ett så kärt arf för våra Konungar, och odlandet genom läsning och meditationer af den tankekraft, som ännu en gång skulle spännas till Sveriges räddning.

Redan har CARL fått tillbringa tolf år uti det lugn, som ett klokt åtnjutande af privat-lifvets fördelar skänker, då Han återigen framkallas på verksamhetens bana. En följd af osammanhängande planer och politiska misstag hade äntligen bragt Sverige i uppenbart krig både med Grannar och aflägsna folkslag, redan var en del af dess Provinser eröfrad, och de öfriga hotades af fiender på alla kanter. Åt den sextio-årige CARL tillböds då Befälet öfver den Armé som var ämnad att försvara Hufvudstaden och dess omgifningar: Han emottog det, utan att vilja betänka till hvad högre förtroenden Han kunnat vara berättigad, och behöll det så länge ännu den hand som gifvit det, förmädde utdela några befallningar.

Men snart blef Sveriges olycksmått rågad: förtrycket hade nått sin höjd och påkallade ovillkorligen en snar räddning. Den kom äfven i en efterlängtd stund; och knappt är enväldet störtadt förr än CARL ser sig omgifven af fria Män, hvilka anhålla, att Han måtte ställa sig i spetsen för dem, för att genom Sin erfarenhet och Sitt anseende förekomma Fäderneslandets undergång och försäkra dess framtida öden. Med blödande

hjerta för den Brorssons villor och olyckor, som Han sjelf fostrat och upplyftat på Thronen, ser nu CARL honom för alltid störtad, sedan han rågat det allmänna förderfvet. Denna syn, förenad med åtankan af Hans afledne Broder och Hans egna bemödanden för bådas väl, förkrossar Honom; men Han har ännu en känsla som är starkare än dessa: Kärleken till Fäderneslandet. Han emottager den makt som erbjudes Honom, och blir för andra gången Sveriges Regent. Men i hvad skick finner Han ej detta Land, som Han lemnat i ett blomstrande tillstånd? — En tredjedel af Riket i fiendens våld, hvars härar börjat landstiga på Sveriges egna kuster, Konunga-makten skakad i sina grundvalar, Samhällskroppen nära sin upplöstning, alla Statens tillgångar uttömda, dess tappra krigare fallne i striden, dess unge Söner kringströdde på Sjukhusen och Kyrkogårdarne.

Det fordras mer än vanlig sinnesstyrka att icke misströsta om fäderneslandets räddning i sådana omständigheter; att sjelf försöka den, är företaget af en Hjelte. Se der likväl hvad CARL i sin sena ålder försökte — och verkställde. — Tretton års hvila och synbar overksamhet hafva icke förslöat Hans sinnen eller aftynat Hans krafter. Ledigt falla Regeringstämman i Hans vana händer; och innan hela Nationen väl hunnit blifva underrättad om den timade förändringen, har CARL genom stillståndsfördrag och kloka underhandlingar sørjt för hennes säkerhet. Han har ej ett år haft ledningen af de allmänna ärendena, och redan har Sverige fred med alla Europas Nationer, är dess frihet och sjelfständighet af dem alla erkänd, har Frankrikes Hjelte af aktning för CARL återlemnad under hans Spira de Provinser, som ännu återstå af den Store GUSTAF ADOLPHS eröfringar.

Emellertid hafva tacksamma Ständer erbjudit Honom Sveriges Krona: Han däras ej af hennes glans, Han känner alltför väl de mödor och bekymmer hon medför; men Han kan ej lemna Sitt verk ofullbordadt, Han beseglar med hennes emottagande den nya Statsförfattningen. Nyss Diktator, är han nu en Konstitutionell Konung, med lika djup kännedom af Sitt kall som värdighet vid dess utöfvande. De nya formerna äro Honom icke främmande; och Hans mogna rådslag vid öfverläggningarne, Hans kraftfullhet vid verkställigheten jäfva uppenbarligen den ålderdoms-bräcklighet, som Hans grånade hjesa, Hans fallna anletsdrag utvisa.

Redan under Sitt första Regeringsår hade CARL tryckt i Sina faderliga armar den älskade Prins, som af Nationen blifvit utsedd till ett stöd för Hans ålderdom och till arving af Hans Thron; och redan trodde han sig i ostörd ro få njuta de återstående dagarna af en lefnad, så rik på omväxlande skiften. Men — Försynen hade annorlunda beslutit. Vålsignom och vördom Hennes dolda vägar! Då Hon slår och förkrossar, har Hon redan utsett räddningsmedlen, och midt uti den allmänna nöden låter Hon uppväxa den arm som skall bota den.

Ett svårt sjukdomsansfall hade, icke långt efter CARLS uppsitgande på Thronen; försvagat Hans krafter och till en del förlamat Hans organer. Ännu lidande af följderna derutaf emottar Han på en gång den lika oförmodade som förkrossande underrättelsen om den ädle CARL AUGUSTS hastiga fränfalle; och strax efter nödgas Han i Sin egen Hufvudstad se upprorsfacklan tänd och en af Sina trognaste och utmärktaste tjenare sönderslitas af en ursinnig pöbels vildsinta hopar. Frånvarande ifrån Hufvudstaden, hastar CARL, föraktande farorne, att obehåpnad infinna Sig ibland upproriske undersåter; Han har ej kunnat hindra, att Svenskt blod flutit för Svenska vapen; men Hans befallningar göra att det så sparsamt som möjligt må gutas, och Hans kraftiga åtgärder hafva mindre, till

föremål de upproriskas bestraffning, än säkerhetsmåten emot deras grymma och förnufts- lösa företag.

Man bör hafva var't vittne till den ståndaktighet, det mod och den ihärdighet, hvarmed CARL denna tid bar årens, bekymrens och plågornas förenade tyngder, för att låra känna Honom. Och då Han sedermera hastar till en aflägsen ort, för att i samråd med Sitt folks ombud, stadga det nya val, som skall för kommande tider afgöra fäderneslandets öde; då Han der, med alldeles uttömda krafter, oupphörligen offerar sin sista styrka åt bevakandet af fäderneslandets angelägenheter och ledningen af de allmänna ärenderna; och då Han slutligen, efter långsam strid med sig sjelf, sent men oåterkalle- ligen öfvertygad om den dom, samtid och efterverld skulle fälla om Hans viktiga beslut, går att med Sitt bifall besegla den handling som för alla tider skulle utestänga de gamla Atternas afkomlingar ifrån Sveriges Thron — huru skönt och kraftigt har Han icke bevisat, att Folkets val var Hans högsta Lag!

Men offer på Fädernes'andets altare blifva icke alltid i tiden olönta. Ännu några må- nader, och CARL ser vid Sin sida den Hjelte, som redan fyllt Europas Annaler med Sina bedrifter, och som nu blott ombytt loftstreck, icke tänkesått, blott ombytt föremålen för Sitt snilles verkningar, icke sättet dertföre. Vid denna syn upplifvas CARL å nyo: Han känner ännu glädjen, ty Han anar en lycklig framtid för Sverige; Han sluter ännu i hrid- da armar en älskad Son, som Han icke mera skall förlora; vid lifvets gräns synas Hans krafter och Hans liflighet återkomma. För alltid är pröfningsens och motgångarnas tid för Honom försvunnen; åran och lugnet skola emellan Sig dela Hans sista dagar.

Det tillhör Historien att en gång uppdaga den visa ledningen af de viktiga under- handlingar, som utmärkte det andra Riksmöte, CARL utom Hufvudsraden sammankalla- de. Följderna deraf äro kända; tvenne fälttåg, de ärorikaste Svenska Hårar på hundrade år räknat, utföras utan att någon utgift tillskyndas Stats-Verket, all Sveriges utländska skuld är betalt, utan ringaste uppoffring af Sveriges medborgare; och en högtidlig Trak- tat har försäkrat CARL om en fredlig besittning af det Rike, på hvars gränser sedon år- hundraden så mycket Svenskt blod förgäfves runnit.

Norriges Folk hade likväl ej fördragit att se sig bortskänkas af en annan Makt; och utan att vilja erkänna helgden af en Traktat som det ej ägde rätt att jäfva, utan att nog rådfråga sina krafter eller de faror, hvarföre det blottstälde sig, hade det afslagit alla tillbud af fredlig förlikning, gjorde af en obesegrad Anförare i spetsen för en segervand här: att besegras med vapen i händerna, syntes dem bättre, än att gif- va sig, utan att hafva vågat försvara sig, — Norrige måste således eröfras; och vid detta tillfälle, då åran och Sveriges fördelar kallade, glömdes CARL ännu en gång Sin ålder och Sina försvagade krafter: hastande ifrån den ena gränsen af Sitt Rike till den andra, gick Han ännu vid Sextiosex år att föra Befalet på de väpnade kölarna, och de första viktiga anfallen på Norrmännens försvarsverk skedd under Hans egen ledning.

Men denna strid varade icke länge: kortheten af fälttåget bevisade alltför tydligt, huru utan ändamål Norrmännen börjat det. CARL och Hans Store Sen afskydde likväl strider, der ohämnadt blod skulle rinna, föraktade segnar köpta på vilseförde medborga- res bekostnad. Midt under den måst afgjorda framgång skänker åt detta Folk vapnens stillestånd och öfverläggningarnas frihet. Följden blef för Norden den viktigaste och ärorikaste; och efter fyra Sekler af söndring och onyttiga strider, erbjöds Norriges Kro- na åt Sveriges Konung.

För andra gången såg nu CARL Sig hyllad af ett fritt och sjelfständigt Folk; och ännu förunnades Honom fyra år af ostördt lugn och lyckliga förhållanden, att bära Sina dubbla Kronor. Med lugn värdighet bar Han dem till den stund, då Han, tröt af ålder och åra, nedlade Dem för den Högstes Thron; trygg vid medvetandet att hafva uppfyllt de dyra pligter, de Honom ålagt: lycklig i föreställningen att hafva lemnat dem i arf åt den älskade Son, som så högtidligt inför Europas ögon rättvisat Hans val, upplifvat Hans egen åta och försäkrat Hans Fäderneslands lycka och sjelfständighet.

N:o 93 utgifves nästa Fredag.

STOCKHOLM, tryckt hos FR. B. NESTIUS, 1821.